

На бойно поле да умрѣ желажъ,
Турчину смѣрътъ страстно пытажъ !

Съсѣ отборѣ момци, съ вярна дружина,
Съсѣ тънки пушки, съ по двойка пищове,
Съ вिति калпаци, съ страшни мечове,
Въ красива народна сичка примяна :
— Да ходжъ обычямъ въ гора зелена.

Разяренъ лъвъ на свилень знаменъ,
Гордо да носи хорѣгвоносецъ храбръ;
Напрѣдъ да върви момакъ распаленъ,
Чюдень юнакъ, войвода мъдръ.

На чистъ въздухъ, на бойно поле,
Съсѣ мечя въ рѣжка, борящъ ся славно,
Нежели въ дѣма лѣниво срамно, —
Глава ми да ся търкулни болъ.

Примѣръ ни остави отъ наши праотци :
Крумъ страшный, храбрый Симеонъ,
Славенъ вожда Ясенъ, царь Иванъ Шишманъ.
„Отмѣщеніе! отмѣщеніе! изъ гроба вика онъ,
Отъ кого Турци пищели „аманъ!„ —
Напрѣдъ! да трѣпимъ гнусни поганци!

Турчинъ и Европа да вѣчь проумѣжтъ,
Че Българи въ робство не шѣтъ да тлѣжтъ,
Че Българина вѣчь въ края на тос' вѣжтъ
За рани си той юнашки тражи лѣжтъ.